

Arrest

nr. 235 104 van 14 april 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. BRONLET
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat R. BRONLET, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 maart 2018 dient de verzoeker bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 november 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd (RvV 29 maart 2019, nr. 219 215).

Op 20 augustus 2019 beslist de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht met een aangetekende brief van 5 september 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : H.

voornaam : M. M. H.

geboortedatum : (...) 1991

geboorteplaats : S.

nationaliteit : Soedan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/11/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 29/03/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het recht om gehoord te worden en zich te verdedigen, zoals ook voorzien in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). De verzoeker maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste onderdeel: schending van het recht om gehoord te worden gezien verzoeker niet gehoord werd omtrent zijn medische situatie.

Het recht om gehoord te worden vooraleer een administratieve beslissing wordt genomen, die een nadeel vormt voor de rechtzoekende, is een rechtsbeginsel dat behoort tot het recht op een goedbestuur en op een eerlijke administratieve procedure, beschermd door het beginsel audi alteram partem en het hoorrecht, die rechtbeginsels zijn in het Europese en Belgische rechtsordes (EHJ, C-277/1 1, M. M. contre Irlande, pt 84). Verwerende partij moet de betrokkene laten horen «dès lors que l'administration se propose de prendre à l'encontre d'une personne un acte qui lui fait grief» (CJUE, SOPROPE, 1 8/1 2/2008, C-349/07, pt 36 en 37) ;

De Raad van State heeft dit in haar rechtspraak bevestigd:

«Considérant que, selon la Cour de Justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, Khaled Boudjlida, C-249/13, 11 décembre 2014, point 34); que ce droit à être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts; que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents; que le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (idem, points 36, 37 et 59);

Considérant que l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980, tel qu'il est applicable en l'espèce, prévoit notamment que lors «de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine»; qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire, notamment au regard des éléments visés par l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980; que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue;

Considérant, dès lors, qu'en décidant le contraire et en jugeant en substance que le droit à être entendu requerrait seulement que le requérant eût pu et donc dû faire valoir spontanément ses arguments auprès de la partie adverse, l'arrêt attaqué a méconnu la portée de ce droit; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa quatrième branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué» (arrêt RvS nr 230293 van 24/02/2015 ; zie ook nr 230 257 van 1 9/02/2015).

Verzoeker werd niet gehoord alvorens het nemen van de bestreden beslissing.

Nochtans had hij belangrijke elementen om aan te voeren, met name omtrent zijn gezondheidstoestand. Zoals geattesteerd door een medisch verslag (stuk 2) en een attest van zijn psychiater en zijn psycholoog (stuk 3), lijdt verzoeker aan een ernstige vorm van PTSD, waarvoor hij sinds januari 2018 in België wordt behandeld.

Dit zijn heel ernstige medische elementen die maken dat verzoeker onmogelijk het grondgebied kan verlaten, en zeker niet kan terugkeren naar Soedan waar de bron van zijn trauma zich bevindt en waar de medische zorgen niet beschikbaar zullen zijn.

Had verwerende partij kennis gehad van de medische situatie van verzoeker, dan had de bestreden beslissing er anders kunnen uitzien of niet hebben bestaan.

Tweede onderdeel: de bestreden beslissing houdt geen rekening met de medische toestand van verzoeker

Voor de wijziging aangebracht aan het artikel 7 van de Vreemdelingenwet was de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten facultatief (arresten CCE n° 66.328 t.e.m. 66.332 van 08.09.2011). Sinds de wijziging van de wet van 19 januari 2012 is dit niet langer het geval wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd op grond van artikel 7, al 1, 6°, hetgeen hier het geval is.

Uit de voorbereidende werken blijkt echter dat deze verplichting niet kan inhouden dat de verwijdering van een vreemdeling in strijd zou zijn met artikelen 3 van het EVRM.

Daarenboven luidt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet als volgt :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat als volgt luidt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."*

Artikel 62 Vreemdelingenwet leest zich als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)"

De artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen luiden als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De bestreden beslissing heeft duidelijk geen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker, en bevat geen motivering hieromtrent.

Dit maakt een schending uit van artikel 74/1 3 Vreemdelingenwet en van de motiveringsplichten.

Daarenboven, zou verzoeker gedwongen zijn om terug te keren naar Soedan, zou hij zijn behandeling niet kunnen voortzetten, en zijn gezondheidstoestand zou achteruitgaan wat een vernederende en onmenselijke behandeling uitmaakt.

Een rapport van Britse NGO Waging Peace van 201 6 (stuk 5) benadrukt de ernstige problemen in toegang tot geestelijke gezondheidszorg in Soedan.

Dit rapport wijst op het erg gebrek aan geschoolde professionals als een van de belangrijkste belemmeringen voor toegang tot geestelijke gezondheidszorg:

Perhaps the most perpetuating circumstance in determining Sudan's insufficient mental healthcare is the vast shortage of trained professionals. Pursuing fields such as psychiatry and psychology is disincentivised by lower wages as compared with other health professions.

In addition to the fact that the number of health personnel is much below that needed to provide adequate mental health care, the few psychiatrists working in Sudan lack appropriate motivation and incentives. Absence of accurate knowledge about disability; its causes, prevention and treatment has a negative impact on mental health provision. Financial constraints: Amount of funding, distribution and allocation of services are strong influences on the utilisation of mental health care in Sudan. Socioeconomic circumstances have a significant impact on the wellbeing of an individual, particularly where specialised medical attention is required. The cheapest anti-psychotic medication in Sudan is 72% of the daily minimum wage. Given that neither drugs nor inpatient care would routinely be provided for by the state, meeting these sort 'out of pocket' payments would push some individuals into 'catastrophic health expenditure', where the sum paid would disrupt household living standards.

Vrij vertaling:

Misschien wel de meest blijvende omstandigheid bij het vaststellen van de ontoereikende geestelijke gezondheidszorg in Soedan is het enorme tekort aan opgeleide professionals. Het nastreven van

gebieden als psychiatrie en psychologie wordt ontmoedigd door lagere lonen in vergelijking met andere beroepen in de gezondheidszorg.

Naast het feit dat het aantal gezondheidswerkers veel lager is dan wat nodig is om adequate geestelijke gezondheidszorg te bieden, ontbreekt het de weinige psychiaters die in Soedan werken aan de juiste motivatie en stimulansen. Het ontbreken van nauwkeurige kennis over handicaps; de oorzaken, preventie en behandeling ervan heeft een negatief effect op de geestelijke gezondheidszorg. Financiële beperkingen: De omvang van de financiering, verdeling en toewijzing van diensten is sterk van invloed op het gebruik van de geestelijke gezondheidszorg in Soedan. De sociaaleconomische omstandigheden hebben een aanzienlijke invloed op het welzijn van een individu, met name wanneer gespecialiseerde medische zorg nodig is. De goedkoopste anti-psychotische medicatie in Soedan is 72% van het dagelijkse minimumloon. Gezien het feit dat noch geneesmiddelen noch klinische zorg routinematig door de staat zouden worden verstrekt, zou het voldoen aan dit soort betalingen 'uit eigen zak' sommige mensen in 'rampzalige gezondheidsuitgaven' duwen, waarbij het betaalde bedrag de levensstandaard van de huishoudens zou verstoren.

(stuk 5)

Volgens dit verslag zijn er in heel Soedan slechts twee psychiatrische ziekenhuizen:

There are only two mental health hospitals in the entirety of Sudan, both of which cater to the centralised population of Khartoum. This forces a large proportion of patients to travel long distances to access mental health care. These hospitals provide inpatient care with a combined total of 0.86 beds per 100,000 population, or 327 (326.8) beds. 13 From 2007-2010 these hospitals averaged 24,322 patients per year. Taha Bashar, one of the hospitals, has no phones or ambulances to help patients.

Vrij vertaling:

Geestelijke/psychiatrische ziekenhuizen: Er zijn slechts twee psychiatrische ziekenhuizen in heel Soedan, die beide de centrale bevolking van Khartoem van dienst zijn. Dit dwingt een groot deel van de patiënten om lange afstanden af te leggen om toegang te krijgen tot de geestelijke gezondheidszorg. Deze ziekenhuizen bieden intramurale zorg met in totaal 0,86 bedden per 100.000 inwoners, oftewel 327 (326,8) bedden. Van 2007-2010 waren deze ziekenhuizen gemiddeld 24.322 patiënten per jaar. Taha Bashar, een van de ziekenhuizen, heeft geen telefoons of ambulances om patiënten te helpen.

(stuk 5)

In een wetenschappelijk artikel in BMC Health Services Research, Sara H. Ali en Vincent I. O. Agyapong identificeren de volgende belemmeringen voor de toegang tot geestelijke gezondheidszorg in Soedan:

According to carers, the main barriers to utilisation of mental health services includes: the beliefs around mental illness, resorting to alternative treatments such as religious and traditional healers, centralization of mental health services, inadequate number of mental health staff, and mental health not being a priority by policy makers. In addition to these barriers, the psychiatric consultants identified stigma, cost of medications, and worries about medication's side effects as barriers to the utilisation of mental health services. The carers and psychiatrists proposed several solutions to address the barriers to health services utilisation.

Vrij vertaling:

Volgens zorgverleners zijn de belangrijkste belemmeringen voor het gebruik van de geestelijke gezondheidszorg: de overtuigingen rond geestesziekten, de toevlucht nemen tot alternatieve behandelingen zoals religieuze en traditionele genezers, de centralisatie van de geestelijke gezondheidszorg, onvoldoende personeel in de geestelijke gezondheidszorg en het feit dat de beleidsmakers geen prioriteit geven aan de geestelijke gezondheid. Naast deze barrières identificeerden de psychiatrische adviseurs stigmatisering, kosten van medicijnen en zorgen over de bijwerkingen van medicijnen als barrières voor het gebruik van de geestelijke gezondheidszorg. De verzorgers en psychiaters stelden verschillende oplossingen voor om de belemmeringen voor het gebruik van de gezondheidszorg aan te pakken.

(stuk 6)

Gezien de gespecialiseerde zorgen die verzoeker nodig heeft, is het duidelijk dat hij geen adequate behandeling zal kunnen krijgen in zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing schendt artikel 3 van het EVRM."

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

In een eerste onderdeel meent verzoekende partij dat hij niet werd gehoord omtrent zijn medische situatie. Hij wijst op PTSD, waarvoor hij sinds januari 2018 in België wordt behandeld.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie definieert het hoorrecht als volgt:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35) Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen, in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, evenals in het navolgend beroep voor Uw Raad.

Bovendien blijkt zowel uit de beslissing dd. 28.11.2018, als uit het arrest nr. 219.215 dd. 29.03.2019 van Uw Raad dat reeds rekening werd gehouden met het voorgehouden PTSD:

“Wat betreft een attest van een psycholoog van het centrum d’ici et ailleurs dd. 23.04.2018; hierin staat beschreven dat er voor u een psychologische opvolging werd opgestart voor een zwaar geval van PTSS ten gevolge van meegemaakte gruwelijkheden en geweld zowel in uw land van herkomst als op uw weg die u in België bracht. Wat betreft de meegemaakte gruwelijkheden en geweld dat u in uw land van herkomst zou meegemaakt hebben; de psycholoog baseert zich hier duidelijk enkel op uw verklaringen. Het is niet aan de psycholoog om de geloofwaardigheid van deze verklaringen na te gaan. Dat u in Soedan vervolgd werd door de Soedanese autoriteiten nadat u getuige zou geweest zijn van een moord wordt hierboven niet geloofwaardig geacht. Dit attest verandert de hierboven gedane vaststellingen dan ook niet.

Wat betreft de meegemaakte gruwelijkheden en geweld die u op weg naar België zou meegemaakt hebben; u verklaarde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud met het CGVS dat u in Libië een maand lang geslagen en mishandeld werd (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5). Dit wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Deze verklaringen van uw psycholoog veranderen de hierboven gedane vaststellingen dan ook niet.

Wat betreft het medisch attest van de dokter van fedasil d.d. 20/04/2018; hierin verklaart de arts dat u vertelde over ernstige fysieke foltering die volgens u plaatsvond terwijl u gedurende zes maanden opgesloten zat in de gevangenis in Soedan maar dat ze enkel de littekens kan attesteren die zichtbaar zijn op uw lichaam. De arts baseert zich hier dus duidelijk enkel op uw verklaringen. Het is niet aan de arts om de geloofwaardigheid van deze verklaringen na te gaan. De arts stelde littekens vast op uw onderrug, rechter onderbeen en ter hoogte van uw polsen, wonden boven uw bilspleet, een gebroken snijtand en punctiforme onregelmatigheden aan de onderzijde van uw penis. Dat u in Soedan vervolgd werd door de Soedanese autoriteiten nadat u getuige zou zijn geweest van een moord wordt hierboven niet geloofwaardig geacht. Dit attest verandert de hierboven gedane vaststellingen niet aangezien het vaststellen van deze littekens niet betekent dat deze veroorzaakt werden door de door u verklaarde vervolging door de Soedanese autoriteiten.”

Verzoekende partij had bijgevolg wel degelijk de mogelijkheid om nuttig voor haar belangen op te komen.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen

dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag betoog omtrent PTSD, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Integendeel, zoals supra aangetoond, blijkt uit het administratief dossier ontegensprekelijk dat de gemachtigde op de hoogte is van voorgehouden problemen. De door verzoekende partij gevoegde medische attesten werden reeds besproken door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen én werden eveneens reeds beoordeeld door Uw Raad in arrest nr. 219.215 van Uw Raad. Verzoekende partij kan dit niet ernstig betwisten.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

“4.2. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekers reeds herhaalde malen de kans kregen om hun situatie aan verweerder uiteen te zetten in het raam van een asielaanvraag en van aanvragen om in toepassing van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en verweerder de bestreden beslissing pas nam nadat de bevoegde instantie had geoordeeld dat verzoeker geen nood had aan de vluchtelingenstatus en na te hebben vastgesteld dat verzoekers niet in de voorwaarden waren om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat zij hun argumentatie niet konden ter kennis brengen aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing nam en dus onvoldoende werden gehoord. De hoorplicht houdt ook niet in dat een vreemdeling nogmaals in staat moet worden gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken omtrent een te nemen verwijderingsbeslissing indien hij reeds naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kon maken inzake het al dan niet rechtmatig karakter van zijn verblijf (cf. mutatis mutandis HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 60).

Er moet ten overvloede worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoekers maken evenwel niet aannemelijk dat zij verweerder nog inlichtingen hadden kunnen verschaffen die hem er konden van weerhouden vast te stellen dat hij toepassing diende te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar de inlichtingen die waren opgenomen in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, doch deze inlichtingen waren verweerder uiteraard reeds bekend op het ogenblik dat hij de in casu bestreden beslissing nam aangezien de aanvraag waarnaar zij verwijzen werd ingediend voor de bestreden beslissing werd genomen.” (R.v.V. nr. 138.720 dd.18.02.2015)

In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat geen rekening werd gehouden met haar medische toestand.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht de bestreden beslissing heeft genomen.

Artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit van 8.10.1981, artikel in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, stipuleert immers dat:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...).”

Art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28.11.2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing op 29.03.2019 heeft bevestigd, zodat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker diende te worden afgeleverd.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van Minister is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus waarbij het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd bevonden.

De gemachtigde van de Minister heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij niet werd erkend als vluchteling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, en dat deze zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevinden, zodat haar bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Voor zoveel als nodig merkt verweerder op dat artikel 7 van de wet als volgt luidt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° (...).”*

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In weerwil tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, werd wel degelijk rekening gehouden met haar gezondheidstoestand. Verweerder verwijst naar een synthesesnota dd. 20.08.2019, die zich in het administratief dossier bevindt en waar een beoordeling werd gemaakt in het kader van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet:

*“Hoger belang van het kind: betrokkene verklaarde geen in België verblijvende kinderen te hebben
Gezins- en familieleden: betrokkene verklaarde geen in België verblijvende gezins- of familieleden te hebben*

Gezondheidstoestand: de advocaat van betrokkene meldde in een tussenkomst in het kader van de Dublin-procedure dat betrokkene diverse fysieke en psychische problemen ervaart en legde hiervoor medische attesten voor. Hieruit blijkt dat betrokkene bepaalde fysieke en psychische problemen zou ervaren, doch hieruit blijkt geen onmogelijkheid om te reizen, noch dat eventuele noodzakelijke medische behandelingen ontoegankelijk/onbeschikbaar is.”

Bovendien werden de weerhouden medische elementen reeds door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeeld. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkende het bestaan van de voorgelegde attesten, doch oordeelde dat de psycholoog zich enkel baseerde op verklaringen van verzoekende partij, die ongeloofwaardig werden geacht.

Ook uw Raad bevestigde in arrest nr. 219.215 dat rekening werd gehouden met de medische attesten:

“uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt dat met verzoekers aangevoerde psychologische problemen rekening werd gehouden. De stukken 7 en 8 kunnen derhalve niet aantonen dat verzoeker niet in staat was om op nuttige wijze zijn verklaringen af te leggen bij de instantie waar hij zijn nood aan internationale bescherming diende uit te leggen.”

Terwijl verzoekende partij niet aantoont dat de zorgen die volgens haar noodzakelijk zijn, niet in het land van herkomst kunnen worden verkregen. In zoverre zij wijst op rapporten van de NGO Waging Peace en BMC Health Services Research, merkt verweerder op dat uit deze rapporten niet blijkt dat de toegang tot de vereiste psychologische zorgen/ondersteuning onmogelijk is. Dat er bepaalde belemmeringen zijn, houdt inderdaad niet in dat de noodzakelijk medische behandeling ontoegankelijk/onbeschikbaar is, zoals terecht werd opgemerkt in de synthesesnota dd. 20.08.2019.

Art. 3 EVRM heeft bovendien niet tot doel om identieke medische zorgen te garanderen.

Er is geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft; dat, al zou de gezondheidszorg in het herkomstland niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633). Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland).

Het gegeven dat de omstandigheden voor de verzoekende partij in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België houdt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM in nu medische behandeling in het land van herkomst voorhanden is (EHRM 2001, Bensaid./United Kingdom, nr. 44599/98 ECHR 2001-I § 36-40).

Voor zoveel als nodig wijst verweerder ook nog op het feit dat verzoekende partij tot op heden geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet heeft ingediend, hetgeen bijkomende vragen doet rijzen nopens haar bewering dat zij ingevolge haar medische toestand niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst.

Het weze bovendien benadrukt dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijderingsmaatregel bevat zodat verzoekende partij niet verplicht is om terug te keren naar het land van herkomst.

Inderdaad de bestreden beslissing verplicht verzoekende partij geenszins om terug te keren naar het land van herkomst, doch houdt enkel de verplichting in tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De beschouwingen van verzoekende partij missen bijgevolg ook om die reden grondslag.

Terwijl verweerder tot slot ook nog laat gelden dat niets verhindert dat verzoekende partij een verlenging vraagt van de termijn van haar bevel om medische redenen.

“Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten.” (R.v.V. nr. 23.204 van 19 februari 2009)

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

3.3. Beoordeling

In het tweede middelenonderdeel voert de verzoeker onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De verzoeker betoogt dat er bij het treffen van het bestreden bevel geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand, en verwijst in dit kader tevens naar artikel 3 van het EVRM en naar de voorbereidende werken betreffende artikel 7 van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen indien de verwijdering in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1, van de vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken.

Waar de verzoeker laat uitschijnen dat in de bestreden akte zelf motieven moeten worden opgenomen aangaande zijn gezondheidstoestand, kan de Raad de verweerder bijtreden in zijn repliek dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst. De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde van de minister, voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde van de minister *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze specifieke zorgvuldigheidsplicht gebiedt dan wel dat de materiële beoordeling van de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen dient te geschieden voorafgaand aan en op een relevant tijdstip ten aanzien van het treffen van de beslissing tot verwijdering.

In casu dient dus minstens uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat de gemachtigde van de minister bij of niet onredelijk lang voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met verzoekers gezondheidstoestand en dat hij heeft onderzocht of deze gezondheidstoestand er, in het licht van de door artikel 3 van het EVRM

geboden bescherming, niet aan in de weg staat dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd.

Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft, heeft de gemachtigde van de minister in een synthesesnota (zie administratief dossier, synthesesnota d.d. 20 augustus 2019) het volgende aangegeven:

“Evaluatie artikel 74/13

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

(...)

Gezondheidstoestand: de advocaat van betrokkene meldde in een tussenkomst in het kader van de Dublin-procedure dat betrokkene diverse fysieke en psychische problemen ervaart en legde hiervoor medische attesten voor. Hieruit blijkt dat betrokkene bepaalde fysieke en psychische problemen zou ervaren, doch hieruit blijkt geen onmogelijkheid om te reizen, noch dat eventuele noodzakelijke medische behandeling ontoegankelijk/onbeschikbaar is.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Het blijkt dan ook dat de gemachtigde van de minister, bij het treffen van de bestreden beslissing, op de hoogte was van verzoekers gezondheidsproblemen. Noch uit de vermeldingen van de synthesesnota, noch uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de gemachtigde van de minister, alvorens over te gaan tot de afgifte van het thans bestreden bevel, op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht of de verzoeker bij een terugkeer, omwille van zijn gezondheidstoestand, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De vermeldingen in de synthesesnota zijn uiterst vaag en nergens wordt concreet geschetst aan welke aandoening de verzoeker precies lijdt. Zo heeft de gemachtigde het steeds over “bepaalde” of “diverse” psychische en fysieke problemen, zonder enige verdere verduidelijking. Ook de behandeling wordt niet concreet vermeld en er wordt wederom zonder enig concrete toelichting gesteld dat uit de in het kader van de Dublinprocedure voorgelegde medische attesten niet blijkt “dat eventuele noodzakelijke medische behandeling of ontoegankelijk/onbeschikbaar is”.

Uit de voorgelegde medische attesten, waarvan de gemachtigde van de minister op de hoogte was, blijkt nochtans dat de verzoeker door de behandelende psychiater werd gediagnosticeerd met een zwaar post traumatisch stress syndroom (PTSS), en dat hij nood heeft aan een doorgedreven medicamenteuze behandeling, alsook een psychologische opvolging. De behandelende psychiater attesteert tevens dat het PTSS gelieerd is aan de vele mishandelingen die de verzoeker heeft ondergaan zowel in zijn land van herkomst als gedurende de lange vluchtweg naar België.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *Paposhvili* tegen België met betrekking tot de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming bij de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen heeft gesteld dat het gaat om “*situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)*” (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, nr. 41738/10, §183).

Op de bevoegde nationale autoriteiten rust een verplichting om de betrokken vreemdeling te beschermen tegen een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Deze verplichting wordt voornamelijk ingevuld door het installeren van gepaste procedures die toelaten de risico's te onderzoeken die de vreemdeling zou lopen indien hij wordt verwijderd naar het land van bestemming (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, § 185; EHRM 23 maart 2016, *F.G. t. Zweden*, § 117;

EHRM 4 november 2014, *Tarakhel t. Zwitserland*, § 104; EHRM 13 december 2012, *El-Masri t. Macedonië*, § 182). Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om elke twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land, als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken vreemdeling te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, § 187; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99).

In casu heeft de verzoeker medische attesten voorgelegd waaruit blijkt dat hij kampt met een zwaar PTSS, die gelinkt is aan mishandelingen die de verzoeker heeft ondergaan en die medicamenteuze behandeling en psychologische opvolging vergt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde van de minister concreet heeft onderzocht of de verwijdering van de verzoeker hem dreigt bloot te stellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen. Het enige relevante stuk dat kan worden teruggevonden is een nota “*evaluatie artikel 74/13*” van 20 augustus 2019. Uit de bijzonder vage vermeldingen in deze nota blijkt echter niet eens welke gezondheidstoestand de gemachtigde van de minister precies heeft weerhouden (“*bepaalde psychische en fysieke problemen*”), of de gemachtigde van de minister concreet heeft beoordeeld hoe ernstig of hoe zwaar verzoekers fysieke en psychische integriteit precies is aangetast en in welke mate deze integriteit in het gedrang komt indien de verzoeker wordt verwijderd. Uit deze synthesenota en uit de overige stukken van het administratief dossier kan evenmin blijken waarop de gemachtigde van de minister zich precies baseert om enerzijds te stellen dat de verzoeker kan reizen en om anderzijds te stellen dat niet blijkt dat een “*eventuele*” behandeling niet toegankelijk of niet beschikbaar is.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de minister nagelaten heeft om op zorgvuldige wijze te onderzoeken of verzoekers gezondheidstoestand al dan niet aan het treffen van de bestreden verwijderingsbeslissing in de weg staat. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen. Zo kan de verweerder niet dienstig verwijzen naar de beoordeling van de medische attesten door de commissaris-generaal en door de Raad in zijn arrest nr. 219 215 van 29 maart 2019. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet legt immers op ondubbelzinnige wijze aan “*de minister of zijn gemachtigde*” de verplichting op om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de derdelander jegens wie een verwijderingsbeslissing wordt overwogen. Zonder uitdrukkelijke verwijzing, in de bestreden akte of in enige andere akte die uitgaat van de minister of zijn gemachtigde, naar de beoordeling van de Raad of van de commissaris-generaal, en zonder dat de gemachtigde deze beoordeling uitdrukkelijk bijtreedt, kan uit de beslissing van de commissaris-generaal of uit het arrest van de Raad geenszins worden afgeleid dat de minister of zijn gemachtigde heeft voldaan aan de hem door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opgelegde zorgvuldigheidsplicht. De verweerder kan in de nota met opmerkingen overigens ook niet dienstig verwijzen naar de beslissing van de commissaris-generaal en naar het arrest van de Raad, aangezien deze de voorgelegde medische attesten louter in functie van het verzoek om internationale bescherming hebben onderzocht. Meer bepaald werd onderzocht of de medische attesten het asielreelaas kunnen ondersteunen. Dit onderzoek is niet relevant in het kader van de thans bestreden verwijderingsbeslissing, waarbij in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moet worden onderzocht of de derdelander bij zijn terugkeer, gelet op zijn specifieke gezondheidstoestand, dreigt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Een dergelijke beoordeling staat los van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming (HvJ, 18 december 2014, C-542/13, *M'Bodj t. België*).

Waar de verweerder argumenteert dat de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoon, komt het verweer neer op een *a posteriori* beoordeling die de vastgestelde onzorgvuldigheden niet kan herstellen. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet legt de gemachtigde van de minister uitdrukkelijk de verplichting op om reeds bij of kort voorafgaand aan het treffen van een verwijderingsbeslissing, de gezondheidstoestand van derdelanders in rekening te nemen. Een verweer achteraf volstaat dan ook niet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de loutere omstandigheden dat de verzoeker geen verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend en dat het niet gaat om een gedwongen verwijderingsmaatregel en de mogelijkheid om een verlenging te vragen van de termijn voor vrijwillig vertrek, geen afbreuk doen aan het gegeven dat de gemachtigde van de minister genoegzaam op de hoogte was van verzoekers specifieke gezondheidstoestand zodat hij zich

diende te gedragen naar de duidelijke verplichting die overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan het bestuur is opgelegd om bij de verwijderingsbeslissing rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand.

Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE